

Crònica

Xavier Castellón

Julio Iglesias amb Josep Carreras i Martín Pérez; durant la visita a Vins i Licors Grau, i en el concert ■ MARTÍ E. BERENGUER

I diu que tornarà

Martín, vull tornar l'any vinent, i aquesta vegada seré jo qui compri les entrades i les regalaré a la gent", va dir Julio des de l'escenari al director del Festival Jardins de Cap Roig, Martín Pérez. Després ho va matisar: "Els que hagin vingut tots tres anys, no pagaran". O sigui, els fans militants que hagin superat la prova de veure el mateix espectacle tres anys seguits tindran premi: veure'l una quarta vegada. Així és l'univers de Julio Iglesias, tot un misteri, com dèiem l'any passat (si ell es pot autocitar, també nosaltres, no?). Dijous, en el primer dels dos concerts d'aquest any al Jardí Botànic de Caixa Girona, Julio va tornar a cantar gairebé les mateixes cançons del 2009 i del 2008: després d'uns comprometedors problemes de so, que van posar a prova la paciència i el sentit de l'humor de l'impassible Julio, va començar amb *Quijote*, que li va permetre un cop més fer la seva proclamació d'orgull espanyol –seguida d'una gran ovació; queda clar quin terreny trepitgem–, de la mateixa manera que quan va cantar *Soy un truhán, soy un señor* va canviar la tornada per un "soy español" (més aplaudiments; "glups", diria

Carretero). Igualment oportú, es va esforçar per ser cordial amb el públic local, amb afirmacions com ara "catalans, vostès són l'hòstia" i agraint la fidelitat d'"aquesta bella part d'Espanya que és Catalunya".

En gairebé una hora i tres quarts de concert, Julio va cantar 24 cançons en cinc llengües diferents (castellà, anglès, gallec, francès i italià), a part del seu propi dialecte,

"Els que hagin vingut tots tres anys, no pagaran l'any vinent", va dir Julio

que serveix per culminar algunes cançons amb expressions intel·ligibles. Va tornar a haver-hi dos números de tango amb parella de ball inclosa; dues estilitzades coristes, una de brasilera i una altra de colombiana, per escalfar l'ambient, i el millor de la nit, com sempre, va ser el seu duet amb l'excel·lent cantant nord-americana Wendy Moten

–malaguanyada!– per interpretar *All of you*, la balada que fa anys van compartir Julio i Diana Ross. Els competents però també poc aprofitats músics es van limitar a crear un coixí instrumental amb el volum rebaixat perquè la veu de Julio pogués sobresortir en tot moment.

El cantant va dedicar el seu *Caruso* a Josep Carreras, present entre el públic, i va recordar també Pavarotti i el dia en què li va prestar el seu avió privat. Gairebé es va posar nostàlgic quan va introduir *La vida sigue igual*, una cançó que va escriure fa gairebé mig segle, i quan va parlar del seu pare en un parell d'ocasions. Després va arribar el *Me va, me va de cloenda* i va invocar el fantasma melòdic d'Elvis en els bisos, amb *Always on my mind* i *Can't help falling in love*.

També va anunciar que estaria dos mesos sense cantar en directe i que no sap si podrà suportar-ho. Pel que sembla, està preparant la gravació d'una monumental col·lecció de noves versions dels seus clàssics, aprofitant que, segons ell, li ha millorat la veu amb els anys. Per acabar, vida social: abans del concert, Julio va visitar la seu de Vins i Licors Grau a Palafrugell, i després de l'actuació va sopar amb tot l'equip a l'Hotel Llafranc. ■